

[Thorndahl]

ligningskabers vedkommende har man kunnet konstatere noget kritisable forhold.

Ifølge den foreslåede nye affattelse af § 13, stk. 4, kan varmeudgifterne fordeles temmelig vilkårligt og således, at den enkelte lejer fratages incitamentet til at spare på varmemålerne, og jeg vil da godt spørge, om ikke det var en idé at forlange, at alle lejlighe-der – selvfølgelig inden for en rimelig tidsfrist – blev forsynet med varmemålere, simpelt hen for herigennem at give den enkelte boligtager det rette incitament til at sætte varmeudgifterne ned.

Med hensyn til forslaget om ændring af lov om leje forekommer det mig ikke rimeligt, således som det er foreslået med den nye affattelse af § 63 f, at det, der er indestående på en vedligeholdelseskonto, udbetales til ejeren, hvis ejendommen nedrives eller ændres anvendelse, og slet ikke på baggrund af forslagens § 63 b, stk. 2. Det tror jeg vi skal se nærmere på i udvalget.

Til slut skal jeg sige, at efter vores opfattelse vil den mest effektive måde at styrke beskæftigelsen inden for byggesektoren på være væsentligt at udvide adgangen til udstykning i ejerlejligheder, naturligvis således, at det grove misbrug, der tidligere har fundet sted, undgås. Det er klart, at der ligger nogle økonomiske gevinster, der vil blive fordelt relativt tilfældigt ved en udvidelse af adgangen til udstykning i ejerlejligheder, på samme måde som det sker, når landzonejord overføres til byzone. I det sidstnævnte tilfælde indrages jo en del af gevinsten af det offentlige, og noget tilsvarende kunne gennemføres i forbindelse med en udvidelse af adgangen til ejerlejlighedsudstyknig.

Stubbjær Pedersen (CD):

Disse lovforslag på boligområdet er jo en del af regeringens økonomiske genopretningspolitik, og for et år siden ville CD muligvis have sagt fra over for en del af dem, men med et underskud på statsfinanserne, der på ét år er vokset fra omkring 40 mia kr. til 80 mia kr., må også vi erkende, at der nu skal gøres noget drastisk for at få vendt denne sørgelige udvikling.

Det må så også betyde, at ethvert ansvarligt parti må erkende, at boligområdet ikke kan gå fri. Nu er det jo ingen sag bare at skære ned på udgifterne, hvis man alene sid-

der med tørre tal og en regnemaskine og overhovedet ikke skeler til, hvad besparelserne kommer til at betyde på de områder, som de rammer. Men sådanne besparelser går centrum-demokraterne ikke med til, og forslagene fra boligministeren viser da også, at det gør han heller ikke.

I virkeligheden er forslagene ret geniale – forstået på den måde, at det med dem er lykkedes at opnå meget store besparelser, uden at det går ud over beskæftigelsen i byggefagene, uden at noget fundamentalt i den almennyttige boligbevægelse bliver slået i stykker, og uden at de svageste grupper i befolkningen, herunder pensionisterne, bliver for hårdt ramt. Og netop disse ting er meget afgørende for centrum-demokraterne.

Vi har nemlig ikke en eller anden ideologi, der gør, at vi vil det almennyttige byggeri til livs. Tværtimod erkender centrum-demokraterne den store betydning, boligbevægelsens arbejde har, har haft og sikkert fortsat vil have. Den kan nok tage en stor del af æren for, at Danmark i dag har en af verdens højeste boligstandarder, og jeg tror også, at boligbevægelsen, selv om vi nok ikke får den til at sige det, kan se, at når det nu er nødvendigt at spare så meget, er disse lovforslag udtryk for, at vi ikke ønsker at sabotere denne bevægelse.

Centrum-demokraterne var da også i foråret med til at øge kvoten for det støttede byggeri, bl. a. med 2.000 flere almennyttige boliger og en fordobling af andelsboligkvoten, private andelsboliger. Det er i øvrigt en forøgelse, der har betydet en merbeskæftigelse i byggefagene på ca. 4.000 mandår, set ud fra en helårsbetragtning, og netop beskæftigelsen i byggefagene er meget væsentlig for centrum-demokraterne, når vi taler boligpolitik. Også på dette område må vi sige, at det er lykkedes boligministeren at udarbejde nogle besparelsesforslag på en sådan måde, at det ikke går ud over beskæftigelsen – måske tværtimod.

Netop byggebranchen er vel nok en af de brancher, der i forvejen er allerhårdest ramt – med en alt for stor ledighed til følge. I dag er det næsten sådan, at resterne af byggeindustrien i dette land stort set lever af at bygge støttet byggeri. Trods det alt for dårlige hjemmemarked har byggebranchen imidlertid været i stand til at øge eksporten, og det viser, at vi har en meget dygtig og meget flek-